

David, cortul mărturiei și războiul sfânt

15 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Acum câteva minute mi-a telefonat o soră din Timișoara, încântată și ea de farmecul inegalabil al neprihănirii lui Hristos. Era bucuroasă să descopere cum lumina despre caracterul lui Dumnezeu devine tot mai strălucitoare pe măsură ce comparăm pasajele Scripturii și învățăm să punem întrebările potrivite. Ea se întreba de ce a fost împiedicat David să construiască o casă pentru Domnul, cu argumentul că el a fost un războinic și a vărsat mult sânge: „Dar Dumnezeu mi-a zis: 'Să nu zidești o casă Numelui Meu, căci ești un om de război și ai vărsat sânge'” (1 Cronici 28:3).

Când analizăm viața și războaiele lui David, nu putem să nu observăm implicarea evidentă a cerului în luptele și biruințele lui, începând chiar cu incidentul Goliat. Fără intervențiile miraculoase ale lui Dumnezeu, David nu avea nici o șansă de biruință, în toată cariera lui strălucită. Atunci de ce i se reproșază patriotismul, vitejia și credincioșia față de Dumnezeu, fiind împiedicat să construiască templul exact din cauza acestor merite deosebite? Nu vi se pare ciudat? În plus, David nici nu protestează, dând impresia că un asemenea gen de pedeapsă este chiar îndreptățită.

Cum se explică o asemenea contradicție?

David avea anumite neclarități esențiale despre împărăția lui Dumnezeu, neclarități care persistă și astăzi printre urmașii lui Hristos. El s-a trezit într-o dimineață hotărât să construiască Domnului o casă decentă la Ierusalim, rușinat probabil de discrepanțele șocante dintre cortul întâlnirii și palatele lui somptuoase. Natan, vocea lui Dumnezeu pentru David, este luat și el prin surprindere și validează proiectul fără să se consulte cu Dumnezeul lui. Dar noaptea următoare vine lumina, iar David o primește cu umilință, deși fără să priceapă mare lucru. Solia Domnului vorbea despre lucruri ciudate. Domnul va clădi lui David o casă; adevărata casă pentru Domnul va fi ridicată de Fiul lui David; cortul mărturiei trebuia să rămână așa, deoarece simbolistica era stricată dacă se transforma în palatul mărturiei. David nici nu visa că tabernacolul nu era altceva decât o pildă, pentru Israel și pentru lume. Tot ce a reținut împăratul din solie a fost că urmașul lui va construi Domnului o casă. El presupunea că Solomon va fi destul de neprihănit pentru o asemenea sarcină măreață. A fost Solomon un asemenea caracter? Nicidecum. Atunci ce se întâmplă aici?

Episodul este plin de semnificații pentru ultima generație. În lucrarea lui Dumnezeu nu se folosește violența, constrângerea sau amenințarea cu forța. Templul lui Dumnezeu va opera în acord deplin cu legea. Hristos, Fiul lui David, Mielul lui Dumnezeu, nu a recurs la violență sub

cele mai teribile provocări, enunțând și demonstrând practic marele principiu din împărăția luminii: „Cel ce pune mâna pe sabie, de sabie va pieri.”

Marele David, oricât de iubit a fost el, nu a priceput acest lucru. În viața lui nu s-a putut oglindi chipul lui Dumnezeu, dragostea care se jertfește. El nu a înțeles că violența naște violență. Nici nu a fost dispus să experimenteze genul de război pe care l-a descoperit – cu surprindere și teamă, desigur – Iosafat mai târziu. Un război în care tot ce trebuie să faci este să onorezi puterea protectoare a unui Dumnezeu viu.

Când va deveni poporul rămășiței „o casă duhovnicească” pentru Dumnezeul viu și lucrător? Atunci când va aprecia căile neprihănirii. Atunci când va fi dispus să fie mai degrabă șters din cartea vieții decât să fie clintite temeliiile veșnice ale legii desăvârșite a libertății. Atunci când va aprecia caracterul lui Dumnezeu, care va trebui reprodus desăvârșit în popor, conform cerințelor noului legământ. Atunci, și nici o clipă mai devreme.

Deocamdată, poporul nostru se ambiționează să ridice case pentru Domnul, fără se se gândească la șuvoaiele de sânge ale ultimului secol, pentru care este singurul responsabil.

***